Izvorul nopţii *de Lucian Blaga*

Lucian Blaga s-a născut în satul Lancrăm, fiind unul dintre cei mai profunzi oameni de cultură ai poporului român. A scris poezie (Poemele luminii, Paşii profetului, Nebănuitele trepte, La cumpăna apelor, La curţile dorului, Lauda somnului), proză (Luntrea lui Caron), dramaturgie (Meşterul Manole). El este autor de studii filosofice, fiind cunoscut în literatura română ca „poetul filosof şi filosoful poet”.

Filosofia lui este legată de cunoaştere şi cultură. În gândirea lui Lucian Blaga întâlnim două forme proprii ale cunoaşterii: paradiziacă (specifică ştiinţelor exacte) şi luciferică (specifică artei).

Poezia „Izvorul nopţi” face parte din volumul „Poemele luminii” fiind argument al idei specifice lui Blaga că „lumina” este de fapt forma cea mai supremă a cunoaşterii. Metafora luminii stă de altfel la baza creaţiei blagiene. Tot ceea ce este legat de existenţă pentru Blaga devine cunoaştere.

Aşadar şi dragostea este o profundă formă de cunoaştere. Acest sentiment înnobilează omul şi îi creează senzaţia că el este stăpânul universului.

Prima formă de cunoaştere este un mod incredibil zugrăvită prin întuneric. Dragostea este un sentiment vechi de când Pământul. Această idee purtând servi la interpretarea semnificaţiei titlului, dragostea fiind văzuta de către autor ca o formă de cunoaştere, ca un sentiment extrem, titlul sugerându-ne şi cadrul romantic propriu sentimentului de dragoste.

Poezia începe cu substantivul în vocativ „frumoaso” prin care autorul se adresează iubitei sugerând o atmosferă de apropiere, de intimitate.

Iubita este asemănată cu idealul şi comparată cu izvorul, ea fiind pentru poet „lumina mea”, adică idealul suprem de cunoaştere. Poetul face apel la ochi, care sunt izvorul sufletului, ochii stabilesc hotarul a două lumi, una exterioară a realităţii obiective şi una interioară a simţurilor. Ochii iubitei sugerează întunericul primordial

care a făcut apoi să fie posibilă apariţia luminii. Misterul întunericului dă naştere la cel mai curat, pur sentiment specific omului: dragostea, cunoaşterea universală fiind aici posibilă prin dragoste, de la întuneric ajungându-se la lumină.

Ideile şi sentimentele poetice sunt puse în evidenţă în poezie printr-un limbaj poetic specific creaţiilor lui Blaga.

Poezia este construită pe antiteza întuneric-lumină, alb-negru.

Metaforele pun în evidenţă concepţia lui Blaga despre viaţă şi dragoste: „tainic curge noaptea peste văi" sau „acoperind pământul c-o mare de-ntuneric".

Superlativele repetate: „aşa-s de negri" comunică extazul poetului iar imaginile vizuale şi dinamice gradaţia sentimentului de dragoste. Imaginile cromatice sunt sugerate prin cuvintele negru, alb şi roşu (care reprezintă viaţa).

Poezia reprezintă o versificaţie modernă, reprezentată prin versul alb, îmbinându-se rima masculină cu cea feminină.

Sfârşit!!!

de Ilea Iulian-Daniel

18 noiembrie 2000

Referate OL Online la www.referate. ol.ro